

Arrest

nr. 275 303 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 september 2009 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 49 283 van 8 oktober 2010 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 3 september 2010 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 12 juli 2011 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 15 januari 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 25 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 2 oktober 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 7 oktober 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 21 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. ongegrond wordt verklaard.

1.13. Bij arrest nr. 250 370 van 4 maart 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.14. Op 3 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2020 werd ingediend door :

(...)+ haar meerderjarige zoon: (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 29.09.2009 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 08.10.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets mer dan één jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende mevrouw op 03.09.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 10.08.2011 ongegrond verklaard, haar betekend op 22.08.2011. Mijnheer diende op 12.07.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 10.08.2011 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 14.09.2011. Betrokkenen dienden samen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in op 07.10.2020. Deze aanvraag werd op 21.12.2020 onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aangetekend opgestuurd naar hen op 20.01.2021.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen op 24.01.2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indienden. Deze werd op 25.08.2020 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aangetekend opgestuurd naar hen op 31.08.2020.

Betrokkenen verwijzen naar de medische toestand van mevrouw en zij leggen een medisch attest voor, opgesteld op 18.09.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recent medisch attest voorleggen waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat dit medisch attest en de medische problematiek reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter dd 07.10.2020. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk doch ongegrond verklaard op 21.12.2020. Deze beslissing werd aangetekend verstuurd aan hen op 20.01.2021. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene's medische toestand dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. We verwijzen in dit kader ook nog naar artikel 9bis § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid. Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat de ingeroepen medische problematiek niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien staat het betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op Fedasil, dat over een speciaal programma beschikt voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Betrokkenen kunnen daarnaast ook voldoende medicatie meenemen om de tijd, nodig voor het indienen van zijn aanvraag volgens de gewone procedure, te overbruggen. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat mevrouw nood heeft aan mantelzorg door haar zoon, dit blijkt niet uit het administratief dossier noch uit de voorgelegde attesten. Bovendien wordt betrokkene niet gescheiden van haar zoon daar hij mee opgenomen is in onderhavige beslissing en eveneens niet beschikt over enig verblijfsrecht in België en het land dient te verlaten..

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat ze deels legaal in België verbleven. Indien hiervoor verwezen wordt naar het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een attest van immatriculatie (AI) kan gesteld worden dat betrokkenen dienden te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in casu, verzoek tot internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter, nog in behandeling is. Aangezien deze procedures respectievelijk op 08.10.2010 en op 10.08.2011 werden afgesloten, kunnen zij dus geen aanspraak meer maken op een "wettelijk verblijf".

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst en aldaar geen subjectieve rechten meer zouden bezitten, evenmin als een feitelijke woon- en/of verblijfsplaats. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in hun land van herkomst. Temeer daar mevrouw in het bezit is van een geldig Armeens paspoort, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks haar afwezigheid uit Armenië.

Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de uitspraken van de voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken en voormalig minister voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block. Echter, allereerst merken we op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog bevoegd zijn voor de materie Asiel en Migratie waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer kunnen beroepen op hun uitspraken. Bovendien konden betrokkenen in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan

buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst meer hebben in Armenië en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 47 jaar (mevrouw) en 21 jaar (mijnheer) in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Eveneens blijkt uit het dossier dat betrokkene oudste zoon/ broer in Armenië verblijft. Ook twee zussen /tantes en twee broers/nonkels van betrokkenen verblijven in Armenië (verklaring van mevrouw tijdens het onderzoek naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming). Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren verder dat zij vrezen voor verstoting en discriminatie omwille van hun toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer tot herbeleving zou leiden met alle nefaste gevolgen van dien doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun verzoek tot internationale bescherming naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verklaren dat ze volledig afhankelijk zijn van hun Nederlandse familieleden bij wie zij al reeds geruime tijd samenwonen. Ook hier blijft het bij een loutere verklaring die niet ondersteund wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkenen tonen niet aan dat ze samenwonen met Nederlandse familieleden noch dat ze volledig van hen afhankelijk zouden zijn.

Betrokkenen verklaren nog dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou inhouden van art. 8 EVRM en zij verwijzen hiervoor naar hun sociale relaties en het privéleven dat zij in België hebben opgebouwd. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met hun sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

De tewerkstelling in het verleden, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang het verzoek tot internationale bescherming van betrokkenen niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de procedure werd afgesloten op 08.10.2010 is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het

engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zouden beschikken en dus geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en niet zouden sorteren onder de opsluitingsgronden zoals nader omschreven in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zijn, dat ze vloeiend Nederlands spreken, dat ze reeds vele jaren in België verblijven, dat betrokkenen werkwilbig zijn en reeds gewerkt hebben in België en mevrouw vrijwilligerswerk doet, dat ze een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.15. Op 3 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Armenië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.16. Op 3 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Hei bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting lichten de verzoekende partijen hun enig middel toe als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 27/10/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kon vragen vanuit zijn verblijfplaats in België

Verzoeker wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio aanvraag ab initio:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzienschrift ab initio.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend. Er worden geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief hun aanvraag via DHL kan opsturen en indienen.

Het blijft blijkbaar louter om een mondelinge navraag te gaan?

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is.

Verder wijst hij er inderdaad op dat hij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor hem en zijn gezin.

Verzoeker wijst expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker. Verzoeker heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoekers illegaal in het Rijk verbleven?

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de ai reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- *Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.*

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 12 jaar gedooft in het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleef hij ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk in het kader van de procedures gezinshereniging (zie AD).

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.

- *De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.*

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoeker eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen. Verzoekers hebben thans een nieuwe asielprocedure ingesteld op basis van deze elementen (zie AD).

Niettegenstaande dat verzoeker deze onveilige situatie niet heeft gehanteerd in het verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- *Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.*

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede en derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vw..

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering, schoolgang van het kind in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden afgeleid kunnen worden.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij respectievelijk de tweede verzoekende partij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt, in de tweede bestreden beslissing, dat de eerste verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en, in de derde bestreden beslissing, dat de tweede verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking genomen kunnen worden als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden genomen kunnen worden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. In hun middel verwijzen de verzoekende partijen naar de e-mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 waarin gesteld wordt dat het indienen van een aanvraag *9bis* in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdeling zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk tonen de verzoekende partijen echter op geen enkele manier aan waarom het voor hen zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet en in welke mate de eerste bestreden beslissing hieromtrent niet op een deugdelijk gemotiveerde wijze tot stand zou zijn gekomen.

2.8. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met hun concrete situatie en hun actuele toestand. De verzoekende partijen ontwikkelen in dit licht vooreerst een betoog over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst meer hebben in Armenië en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 47 jaar (mevrouw) en 21 jaar (mijnheer) in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Eveneens blijkt uit het dossier dat betrokkene's oudste zoon/ broer in Armenië verblijft. Ook twee zussen /tantes en twee broers/nonkels van betrokkenen verblijven in Armenië (verklaring van mevrouw tijdens het onderzoek naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming). Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Waar de verzoekende partijen stellen dat het onstuitbaar vaststaat dat in het land van herkomst, Armenië, geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, zodat het bestaan van een ‘bijzondere’ omstandigheid dient aanvaard te worden, dat dit algemeen gekende informatie is en expliciet staat gepubliceerd op de website van de FOD Buitenlandse Zaken en tevens expliciet werd opgeworpen in de aanvraag, dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat dit ook omstandigheden kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen, dat de verwerende partij uiteraard

vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven, dat zij er in hun aanvraag inderdaad op hebben gewezen dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moeten indienen om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is, dat de verwerende partij niet afdoende onderzocht heeft of in het land van herkomst, *in casu* Armenië, al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, dat er immers geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat. Daarnaast blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing ook waarom het objectieve gegeven dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië niet als buitengewone omstandigheid aanvaard wordt en aldus niet beschouwd wordt als een omstandigheid die het voor de verzoekende partijen zeer moeilijk of onmogelijk maakt een aanvraag in te dienen bij de 'bevoegde' Belgische diplomatieke of consulaire post. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen hun aanvraag dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, dat gezien dit voor alle Armeense onderdanen geldt dit niet kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven, zodat dit element niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij stelt dat zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Rusland te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen verstuurd en ingediend worden, mist feitelijke grondslag daar in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen verstuurd en ingediend worden. De kritiek van de verzoekende partijen dat er geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht worden waaruit blijkt zij effectief hun aanvraag via DHL kunnen opsturen en indienen, dat het blijkbaar louter om een mondelinge navraag blijkt te gaan, dat zij er in hun aanvraag op wezen dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moeten indienen, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen voorts stellen dat zij ook waarschijnlijk een visum zouden moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor hun gezin, dat zij expliciet wijzen op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van een visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor hen, dat zij al jaren lang recht hebben op 'DMH' en geen enkele bron van inkomen in België hebben genoten, dat de verwerende partij zelf stelt dat zij in illegaal verblijf hebben verbleven in het Rijk, dat de gemachtigde slechts verwijst naar het feit dat zij beweren *"dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is"* maar niet *in concreto* ingaat op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen en het dan ook niet duidelijk is waarom besloten wordt dat zij geen buitengewone omstandigheden aantonen, stelt de Raad vooreerst vast dat in de eerste bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt dat de verzoekende partijen beweren *"dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is"*. Voorts gaan zij met hun betoog voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Het kwam immers aan de verzoekende partijen toe om in hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. In dit verband merkt de Raad op dat uit de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen onder meer als buitengewone omstandigheden aanvoerden dat *"in het land van herkomst - i.e. Armenië – geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden."* alsook *"Zij verblijven al lang ononderbroken en deel legaal in het Rijk. Zij hebben geen officiële inschrijving meer in het land van herkomst, evenmin een feitelijke woon en/of verblijfplaats, alwaar zij zich tijdelijk zouden kunnen vestigen om bijgevolg zich naar Rusland te wenden om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen."* De verzoekende partijen laten aldus in hun aanvraag na om concreet te duiden waarom zij zich niet naar Moskou kunnen begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij hebben in hun aanvraag geenszins aangehaald dat zij een visum zouden moeten bekomen voor Rusland, dat er sprake is van een administratieve, financiële en/of materiële onmogelijkheid om eerst een visum te bekomen voor het gezin, dat er sprake is van beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van een visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor hen en dat zij al jaren lang recht hebben op 'DMH' en geen enkele bron van inkomen in

België hebben genoten. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar deze elementen, daar het in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen concreet toekomt uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verwerende partij dient dan ook uitsluitend de in de aanvraag aangevoerde elementen te beoordelen en moet zelf geen uitgebreider onderzoek voeren, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen de voormelde elementen niet hadden aangehaald in hun aanvraag, kon de gemachtigde aldus op correcte wijze oordelen dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is zich naar Rusland te begeven. In zoverre zij zouden menen dat bepaalde elementen wel werden aangehaald in een reeds eerder ingediende aanvraag of blijken uit het administratief dossier en aldus bij de overheid gekend waren, waardoor er rekening mee moest gehouden worden, kunnen zij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat het immers in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen concreet toekomt uiteen te zetten in hun aanvraag waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen op dat ogenblik verhinderen om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat omtrent de aangevoerde omstandigheid dat zij *“geen officiële inschrijving meer in het land van herkomst, evenmin een feitelijke woon en/of verblijfsplaats, alwaar zij zich tijdelijk zouden kunnen vestigen om bijgevolg zich naar Rusland te wenden om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen”* in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Immers wordt gemotiveerd *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst en aldaar geen subjectieve rechten meer zouden bezitten, evenmin als een feitelijke woon- en/of verblijfsplaats. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in hun land van herkomst. Temeer daar mevrouw in het bezit is van een geldig Armeens paspoort, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks haar afwezigheid uit Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* en *“Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 47 jaar (mevrouw) en 21 jaar (mijnheer) in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Eveneens blijkt uit het dossier dat betrokkenes oudste zoon/ broer in Armenië verblijft. Ook twee zussen /tantes en twee broers/nonkels van betrokkenen verblijven in Armenië (verklaring van mevrouw tijdens het onderzoek naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming).”* De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet.

Door te stellen dat het bestaan van bijzondere (lees: buitengewone) omstandigheden aanvaard dient te worden en dat het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing is hieraan geen afbreuk doet, dat de verwerende partij elk dossier individueel en zorgvuldig dient te behandelen, dat dit voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging vraagt, wat moet gebeuren in hun belang, en dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de beslissing, blijkt dat de verzoekende partijen het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch tonen zij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. *In casu* blijkt dat de verwerende partij het dossier individueel en zorgvuldig heeft behandeld, doch tot de vaststelling kwam dat het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat waartoe de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen richten en zich aldus dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar dit geldt voor alle Armeense onderdanen en de verzoekende partijen niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren en om via daar naar Rusland te verkasten om maandenlang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg, dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen, dat de verwerende partij dit element had moeten onderzoeken en zulks blijkbaar niet heeft gedaan, dat het ontberen van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan impliceren, dat de verwerende partij dit gegeven niet nader heeft onderzocht in de eerste bestreden beslissing, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. Immers beperken de verzoekende partijen zich tot het herhalen van de elementen van hun

aanvraag en tot het opnieuw verwoorden van hun kritiek zoals hoger reeds besproken. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekwam om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar hun aanvraag in te dienen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben verricht naar omstandigheden die het indienen van een aanvraag in Rusland bemoeilijken daar geen dergelijke omstandigheden werden aangehaald in de aanvraag en het aan de verzoekende partijen toekwam om aannemelijk te maken dat er elementen aanwezig zijn waardoor zij zouden zijn verhinderd om hun aanvraag om verblijfsmachtiging bij de bevoegde post in het buitenland, meer bepaald in Rusland, in te dienen. Door louter te betogen dat het daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren en om via daar naar Rusland te verkasten om maandenlang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg, dat het onmogelijk is om naar Rusland te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen en dat het ontberen van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan impliceren, doen de verzoekende partijen blijken dat ze het oneens zijn met de eerste bestreden beslissing doch weerleggen noch ontkrachten zij de motieven van de eerste bestreden beslissing zoals die hierboven reeds uiteen werden gezet.

2.9. Waar de verzoekende partijen betogen dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat dit ook omstandigheden kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen en dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, betreft dit geen kritiek op de eerste bestreden beslissing, minstens wordt niet verduidelijkt op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing hieraan voorbijgaan. Immers blijkt uit deze beslissing geenszins dat vereist wordt dat het gaat om omstandigheden waaruit een gevaar voor het leven voortvloeit. Evenmin blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat bepaalde omstandigheden, hoewel hieruit blijkt dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is voor één gezinslid om terug te keren, niet aanvaard worden omdat niet blijkt dat het voor alle gezinsleden bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad wijst er ook nog op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht vereist wordt, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

2.10. De verzoekende partijen betogen verder dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden, dat de verwerende partij uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven en diende na te gaan of de verzoekende partijen eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te stellen, dat zij thans een nieuwe asielprocedure hebben ingesteld op basis van deze elementen, dat niettegenstaande dat zij deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift (lees: hun aanvraag) *ab initio*, deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande waren en aldus publiekelijk gekend waren, dat de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Zoals de verzoekende partijen zelf stellen, werden deze omstandigheden niet aangevoerd in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2020. De Raad herhaalt dat het de verzoekende partijen toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het de aanvragers zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking genomen kunnen worden als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende aldus

geenszins bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een onderzoek te wijden of te motiveren over de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Het gegeven dat het om een publiekelijk gekende omstandigheid gaat of dat de verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag hebben ingesteld op grond van deze elementen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Indien de verzoekende partijen menen dat voornoemde zware vijandigheden een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat de verzoekende partijen, door te stellen dat er momenteel zware vijandelijkheden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, geenszins aannemelijk maken dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers blijkt uit hun betoog niet naar welke regio zij in Armenië dienen of wensen terug te keren zodat zij geenszins aannemelijk maken dat zij terugkeren naar een Armeens district dat door zware vijandelijkheden wordt getroffen. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat het gegeven dat de Belgische overheid niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afraadt het voor hen zeer moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar Armenië.

2.11. De verzoekende partijen menen voorts nog dat er reeds werd gesteld dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag, dat zij inmiddels al langer dan twaalf jaar gedooft in het Rijk verblijven, dat zij zonder meer gedooft werden op het Belgische grondgebied door de verwerende partij en bovendien ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk verbleven in het kader van de procedures gezinshereniging.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat er sprake is van procedures gezinshereniging en aldus ook niet van een lange periode van legaal verblijf in het Rijk tijdens deze periodes. Het betoog mist op dat punt dan ook feitelijke grondslag.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het lang verblijf gemotiveerd:

“Betrokkenen dienden op 29.09.2009 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 08.10.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets mer dan één jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)

Betrokkenen beweren dat ze deels legaal in België verbleven. Indien hiervoor verwezen wordt naar het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een attest van immatriculatie (AI) kan gesteld worden dat betrokkenen dienden te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in casu, verzoek tot internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter, nog in behandeling is. Aangezien deze procedures respectievelijk op 08.10.2010 en op 10.08.2011 werden afgesloten, kunnen zij dus geen aanspraak meer maken op een “wettelijk verblijf”.

(...)

Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

(...)

Betrokkenen verklaren nog dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou inhouden van art. 8 EVRM en zij verwijzen hiervoor naar hun sociale relaties en het privéleven dat zij in België hebben opgebouwd. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met hun sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zijn, dat ze vloeiend Nederlands spreken, dat ze reeds vele jaren in België verblijven, dat betrokkenen werkwilbig zijn en reeds gewerkt hebben in België en mevrouw vrijwilligerswerk doet, dat ze een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partijen maken met hun betoog dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid 'kan' uitmaken, niet aannemelijk waarom *in casu* zou dienen geoordeeld te worden dat het lang verblijf hen verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Immers gaan zij met het wijzen op een 'gedooft' verblijf voorbij aan de motieven dat de procedure internationale bescherming niet van die aard was dat deze als onredelijk lang kan beschouwd worden, dat een zekere behandelingsperiode niet *ipso facto* recht geeft op verblijf, dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag in behandeling is, dat zij heden geen aanspraak meer kunnen maken op een 'wettig verblijf', dat de verzoekende partijen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij niet verduidelijken op welke wijze het feit dat zij tijdens het verblijf geïntegreerd zijn en duurzaam lokaal verankerd zijn hen verhindert terug te keren en dat niet aangetoond worden dat hun sociale relaties zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de eerste bestreden beslissing overigens ook verwezen wordt, blijkt dat de elementen van lang verblijf niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partijen tonen, zoals ook reeds blijkt uit wat voorafgaat, niet aan waarom daar in hun geval anders over gedacht zou moeten worden. Zij tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gemotiveerd dat de elementen van integratie, waaronder het feit dat zij reeds vele jaren in België verblijven, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

2.12. De verzoekende partijen betogen ook dat geen onontvankelijkheidsbeslissing kan worden genomen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak werd vernietigd, doch tonen geenszins aan, en uit niets blijkt, dat inzake de aanvraag van 2 oktober 2020, waarop de eerste bestreden beslissing het antwoord vormt, reeds eerder een ongegrondheidsbeslissing werd genomen die nadien werd vernietigd. Dergelijk betoog is dan ook niet dienstig.

2.13. De verzoekende partijen verwijzen nog naar 's Raads arrest met nummer 206 633 van 9 juli 2018 waaruit volgens hen blijkt dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders. De Raad benadrukt dat arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met

de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partijen, in tegenstelling tot de zaak waarnaar zij verwijzen, niet als minderjarige samen met hun respectievelijke ouders naar België kwamen en in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de lange duur van het verblijf van de verzoekende partijen niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat hun respectievelijke ouders zich jarenlang bewust genesteld hebben in illegaal verblijf en zij hierdoor de belangen van hun kind hebben geschaad.

2.14. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”* Evenmin tonen zij aan dat de verwerende partij ten onrechte de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard of dat de *“verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en (...) onvoldoende rekening heeft gehouden met [de] (...) concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.”*

2.15. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen maken ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partijen laten voorts evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.17. Tot slot stellen de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing dat, niettegenstaande het feit dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid betreft, de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door hen ingestelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij door een dergelijke handelwijze erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat bijgevolg deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen dienen te worden wegens afdoende samenhang, gelet op de hiervoor geschetste elementen.

Nu uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verzoekende partijen een gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing hebben aangevoerd, maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing vernietigd dienen te worden.

In de mate dat de verzoekende partijen nog stellen dat zij bij de opvolging van de bestreden bevelen geraakt worden in de opgebouwde ontplooiing, sociale verankering, de schoolgang van het kind in België

en onstuitbaar geconfronteerd zullen worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en dat zij derhalve op grond hiervan de nietigverklaring vorderen van de bevelen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken op welke grond de verwerende partij gehouden was om met voornoemde elementen rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden bevelen zodat dit betoog geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot een dermate vaag betoog zonder de door hen aangehaalde elementen *in concreto* toe te lichten, laat staan te verduidelijken op welke wijze deze elementen hen verhinderen om het grondgebied te verlaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de elementen van integratie en de door de verzoekende partijen opgeworpen negatieve consequenties bij terugkeer in het kader van de eerste bestreden beslissing werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst. Betreffende het schoollopen van het kind, kan er op gewezen worden dat uit de aanvraag geenszins blijkt dat er sprake was van het schoollopen van een kind, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Uit de bespreking van de grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afweging in de eerste bestreden beslissing, met name dat er geen omstandigheden aangetoond worden die zich verzetten tegen een terugkeer, foutief of kennelijk onredelijk is, zodat zij ook geenszins aannemelijk maken dat deze elementen het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan.

2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER